

(המשך מעמוד 7)

גדלדל, כאחד היורד מנכסיו. ומשהוא בשבוע שעבר בפני כב' השופט הראשי אליעזר מלח בתל אביב בפעם ה-61 (ה) פעם הראשונה במדינת ישראל), עמד בתא הנאשמים אדם כפוף גבו, כששער ראשו הלבן פרוץ, והוא נראה קבצן. רק קור טוב של פאר העבר נראה עוד בפניו: המבט האצילי. עמד לו בתא הנאשמים והחזיק את כובעו ביד כשהוא מאזין לדברי התובע, מר נתן קנת, כאחד היורד פרק בחוק, ויחד עם זה אינו שם לב לזה. "מודה באשמה?" שאל השופט מלח וזעל כן השיב הנאשם: "מודה, אדוני ה' שופט, אבל בפני כסא המלכות אני אומר את האמת: יש לי דינוסטרירה..." הוא רצה לומר בזה, כי חמשת הגרמים אופיום, שנמצאו ברשותו (והוא הדבר שהביאו ה' פעם לדין) לא היו מיועדים לסחר אלא לשימוש עצמי כנגד מחלת הקיבה שלו. הציץ השופט ברשימה המכונה בלשון החוק "עבירות קודמות", ספר בה וספר... הרשימה הייתה ארוכה. "מקרה קשה", אמר השופט מלח, "יש לך ששים עבירות קוד" מות". הנאשם השתחוה מבלי להוציא הגה מפיו, כאחד המאשר את דברי הזולת, אולם במקומו אמר הקטיגור עצמו (באין סניגור לנאשם הרגיש התובע חובה לדבר גם על הצד השני של המטבע): "ידוע לנו, כי ה' נאשם אמר שיחזור בתשובה מאז קמה המ' דינה, ואמנם, זוהי הפעם הראשונה אצלו מאז 1948, ובעצם, רק חמשה גרמים... והוא עושה רושם של חולה..."

ברגע זה הכריז השופט על הפסקה, יצא לחדרו וחזר כעבור רבע שעה. לפי כל הסימנים האחרים אותו בוקר לשופט מלח כל מול פנים: הוא הצליח במשך 15 הדקות הללו של ההפסקה להשיג בטלפון את ה' קריאה...

אנשים טובים משחזר אולם אמר השופט, כי הוא שאל במשרד הסעד אם הם מוכנים לטפל בנאשם. הוא, השופט, חשב כי יש לתת לפשטוילי נסחה, אולם משרד הסעד השיב בשלילה ועל כן לא יוכל, לצערו, בית המשפט להטיל על ה' נאשם הזה מבחן. והסוף: פשטוילי התחייב בסך 25 לירות, שישמור על השלום ולא יעבור את החוק במשך שנה.

פשטוילי, שמשפחתו הושמדה במלחמת השחרור, חי כיום גלמוד באחד מפרברי תל אביב. "ממה אתה חי?" שאלוהו כאשר עזב את בית המשפט. "יש אנשים טובים", השיב, "והם נותנים. הם נותנים, חביבי, אך ידי לא תקח בעצמה. נדר נדרת..."

א'ם רותחים

ריב שכנים הוא דבר כה שכיח בימינו (הס'בה: צפיפות, דיר נוסח חאפ ברכוש הנטוש), עד כי אין המשטרה נוטה בדרך כלל לתבוע אנשים, המקימים רעש, גורמים לסקנדלים, או אף מרביצים איש לרעהו בגלל סיבות אלה. ואולם המקרה שהתרחש הקיץ בפרוודור החשוך של אחד הבתים בגיבליה, שבו מתגוררת בשכנות משפחת גיימן ורוטמן, הניע את המשטרה לתבוע את השכנה הראשונה לדין באשמת "גרימת תבולת רציניות לאדם".

את פרשת הפרוודור המשותף (המשמש גם מטבח ומוביל לבית השימוש המשותף) גולל בפני כב' השופט מאני, פרקליט נפת

יפו, מר נ. קנת, השבוע בתל אביב. בשני קצוות הפרוודור, העמידו שתי בעלות הבית פרימוסים על הרצפה. הריח הנודף לעתים מבית השימוש מפריע אמנם לבישול, אך כשותפות שות בבית, אין אחת מאשימה את השנייה. ואולם, משום מה נוצרו יחסים מתוחים בין שתי הנשים, פייגה גיימן (הנאשמת) וינטה רוטמן (הקרבן).

יום אחד, בשעה שרבו ביניהן, התפרצה פייגה: "עכשיו אני ארצח אותך". כתגובה (הקם להרגך השכם להרגו) שפכה המוע' מדת למוות כד מים לעומת השכנה, שאצה אליה לאורך הפרוודור. המים לא פגעו בפנייה, אך האשה התוקפת התחלקה על הרצפה והדבר הגביר את חמתה. ואז

"ממקום זה נחטפה", הצביע סגן אלוף מיכאל הנגבי והמש"ק, "למחרת החטיפה מ' צאתי סימני גלגלי מכונית שהובילו לבית אשל". הוא הסתכל בנאשם והירהר: זהו האיש, שחטף את הנערה בעלת הצמות, עטפה בשמיכה ונעלם בתמרות אבק?

כדור בפנטר התובע, עו"ד אבשלום לוי, ספר כיצד גילה את גופת פטמה בבית אשל, אבל עתה, אחרי שנה וארבעה חודשים, לא נשארו כל עקבות מהמכונית: השדה נחרש ע"י טרקטורים. רק בחדר הבנין ב' בית-אשל העובדה, בו נרצחה הנערה — ב' כדור שחלף בסנטר ובראש — נראו סימני דם וכדורים על הקיר, במקום שעליו נשען ראשה של האומללה. שקט מעיק ודממה

דויד פאליק (כבוד) במקום הפשע

כאן מותר לעשן

שררו בחדר בשעה שהנוכחים סקרו את הסימנים.

מבית אשל עברו השופטים למחסום הצ' באי של באר-שבוע, שאותו עקף הנאשם, לדברי התביעה, בשעה שיצא לשדה בו שחקו הילדים.

באותה שעה שקעה השמש, הגנב השת' רע רחב ידים ופראי, רק עמודי חול מעוץ פים חלפו. מישוה לחש בקול נמוך: "המדבר הזה משרה זכאון". בסעודה המפוארת, ש' נערכה לפי מנהג עתיק ימים, באוהלו של הש"ק נהנו הכל. הנאשם ישב במעגל עם הש"ק, השופטים והתובע, ואכל בכל פה מה' צלי והעוף, וכששתה את הקפה החריף אמר "קפה חם, מצויץ"

העולם התחתון פסק

"פרו קמפוס חסר מצפון מקצועי?" אומר אחד מקבוצת הפושעים המועדים שהובאו לחקירה בבית משפט השלום ב' חיפה. "כאן בישראל הלשין על חבריו (העולם הזה" 685) והסגרים לדין המש' טרה", טוען החבר למקצוע במרירות.

מה עשה בפורטוגל לפני בואו ארצה? שם הופץ בליל שבת בבית הכנסת הגדול בליסבון, הציג עצמו כפליט יהודי ירא שמים ושומר מצוות, וגבאי בית הכנסת הפציר בקמפוס שיעבור לפני התיבה. קמ' פוס מילא את תפקידו בהצלחה, והפליא את הקהל בקולו הערב. לאחר התפילה

הקצין יוסף זינגר מתוכח על התרמיל עם (מימין) הקטיגור אבשלום לוי, הסניגור גענון מרגלית, פקיד בית-הדין חסון והיועץ הרפואי של המשטרה, ד"ר קלי.

הנאשם ליד החלון דרכו נורתה הילדה, לפי ס'ברת הסניגוריה. באחד מבתייה של בית-אשל.

סגן-אלוף מיכאל הנגבי מסביר לשופט בריזכאי את דרך מכוניתו של הפושע אחרי שחטף את הנערה במקום זה.

הזמינו הגבאי לביתו לסעודת שבת, וקמ' פוס שהה בביתו עד מוצאי שבת.

לאחר ההבדלה הסביר קמפוס לגבאי, כי הביא עמו מעט ממון, וכיון שהוא חושש מפני רמאים, הוא מבקש מהגבאי לייצץ לו היכן יוכל לרכוש בכספו כמות קטנה של יהלומים. הגבאי הסביר לקמפוס, כי הוא עצמו סוחר יהלומים, ולאחר מו"מ קצר קנה קמפוס מהגבאי יהלומים ב' 25.000 דולר. לאחר ביצוע הקניה — יצא לשאוף מעט אוויר צח ברחובות ליסבון. למחרת בבוקר, כשבקש הגבאי להכניס את הכסף לבנק, הוברר לו כי חששות מו"ר ייפים. כמובן שקמפוס לא חזר מסיולו הלילי...

60 חברים התמו. הסגרתו של קמפוס לידי משטרת פורטוגל לא יצאה לפועל, מכיוון שאין הסכם הדדי להסגרת פושעים בין ישראל — לפורטוגל. לתושבי חיפה עוד זכור המקרה באותו גינטלמן, שנכנס לאחד מבתי הקפה המפוארים על הר הכרמל, בקש לסגור את הדלתות, וכיבד את כל הנוכחים במיטב היינות והמאכלים. הגינטלמן, שהציג עצמו כתייר, היה קמ' פוס — 200 דולר ששילם לבעל בית הקפה היו, כמובן, מזוייפים...

אנשי העולם התחתון טוענים, כי קמפוס שיתף פעולה עם הגרמנים, והסגיר עשרות יהודים תמורת תשלום; כי על פסק הדין, שהוצא על קמפוס ע"י בית דין פנימי של העולם התחתון, ושנשלח לסוכנים, ב' מינכן, התנוססו חתימותיהם של 60 חברים למקצוע. כידוע כבר פסק ביה"ד, כי "יש למנוע מקמפוס אפשרות לבוא במגע עם נשים"... מציינים, אגב, כי אחת משיטותיו של קמפוס, היא להעמיד פני תמים וז' טומטם כשהוא נתפס — לעתים קרובות הוא נוהג אף להתייחס בבכי, אולם את העולם התחתון קשה לרמות...

הארץ

אסיר הנמצא בטיפול רפואי בבית הח' לים "הירקין", לאחר שניסה **לאבד עצמו לדעת** ע"י **כניעת כפית**, ניסה שוב **להתאבד בבולען מזג** ("חרות") — **ארונה של אשה, שגופתה נש' לחה לקבורה** בישראל, היה מונח משך שבועות **במחסן החביכות** של נמל חי-פה ("ידיעות אחרונות") — **טבעת אלומיניום עם הכתובת "מוסקוואה"** הי' תה צמודה לרגלו של **שחף**, שניצוד ע"י חבר **חולתא** ("מעריב") — **אחד העולים החדשים ביהוד, מחסידי הצי-נים הכלליים**, קרא את בתו **שגולדה ביום הבחירות**, ה-14 לנובמבר — **בשם צדיקה** ("הבקר") — **תודי בגיל העמידה פנה למשרד האספקה בבקשה לתת לו כרטיס לוקנים**. אחר חקירה נת' ברר **האיש מחזיק על שמו: פנקס מזון רגלי, כרטיס לעובדי עבודה גופנית קשה, כרטיס חולים**, "המר-דיע") — **בן הלל שמעון, דרוזי מבאר-שבוע, נידון תאמוול לפני בית המשפט ברחובות לחודש מאמר**. האשמה: הוא הצהיר בתעודת הזהיו כי **הנו יהודי**. ("גירוזלם פוסט")

המקום בו נשען ראשה של פטמה בש' עת הירצחה — הסניגור מצביע על כתמי הדם ונקב הכדור שנשארו במקום.

